

vergadering **C248 – BRU11**
zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

van 30 mei 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Willy Segers tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over inburgering voor expats

- 1789 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Irina De Knop tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de internationalisering van de Rand en het rapport van de Studiedienst van de Vlaamse Regering

- 1799 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de integratie van expats in de Vlaamse Rand

- 1852 (2011-2012)

3

■

Voorzitter: de heer Mark Demesmaeker

Vraag om uitleg van de heer Willy Segers tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over inburgering voor expats - 1789 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Irina De Knop tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de internationalisering van de Rand en het rapport van de Studiedienst van de Vlaamse Regering - 1799 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de integratie van expats in de Vlaamse Rand - 1852 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Voorzitter, minister, collega's, het gaat inderdaad over een aspect uit het onderzoeksrapport inzake het internationale karakter van de Vlaamse Rand. Het rapport, dat eind april werd voorgesteld, maakt een vergelijking met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het ruime ommeland. Daaruit bleek de toenemende internationalisering van de Vlaamse Rand. Expats behoren voorsnog niet tot de doelgroep van het Vlaamse inburgeringsbeleid, maar er is wel een toename van het aantal expats in de Vlaamse Rand en daarbuiten.

In uw beleidsbrief, minister, stelde u over inburgering voor expats: "Expats behoren niet tot de doelgroep van het inburgeringbeleid. Toch bestaat bij mensen die hier met een tijdelijk verblijf wonen en werken een vraag om de samenleving waarin ze terecht komen, beter te leren kennen. Vooral in de Vlaamse Rand, waar de internationalisering de laatste jaren sterk is toegenomen, kan het aanbod dat vandaag binnen inburgering bestaat een antwoord bieden op een steeds toenemende vraag naar informatie en begeleiding in functie van gemeenschapsvorming. Ik zal het Agentschap voor Binnenlands Bestuur vragen om – samen met experts uit vzw 'de Rand', inburgering- en integratiesector en de Dienst internationaal Vlaanderen (DiV) – in kaart te brengen welke dienstverlening binnen de integratie- en inburgeringsector een meerwaarde zou kunnen bieden voor expats. Op basis van de aanbevelingen van die werkgroep zal ik nagaan of het op te richten Agentschap 'Integratie en Inburgering' een taak heeft voor de doelgroep van expats."

In een antwoord op een schriftelijke vraag van de heer Dehaene stelde u over een mogelijke meerwaarde van het inburgeringsaanbod voor expats: "Mogelijk laten we vandaag kansen liggen. Er wordt onvoldoende gebruik gemaakt van de inhoudelijke expertise die binnen Inburgering wordt opgebouwd enerzijds, en anderzijds de netwerken en communicatiekanalen die onder andere Internationaal Vlaanderen en vzw 'de Rand' uitbouwen bij de doelgroep van buitenlandse kenniswerkers in Vlaanderen (de zogenaamde expats)."

Minister, heeft de bovenstaande werkgroep al aanbevelingen opgesteld? Zo ja, welke? Zo nee, waarom niet en mogen we die nog verwachten? Is er een taak weggelegd ten aanzien van expats voor het op te richten Agentschap Integratie en Inburgering? Indien ja, hoe zal het deze taak concreet invullen? Indien nee, waarom niet? In welke mate beschouwt u de doelgroep van expats als prioritair in uw inburgerings- en integratiebeleid? Hoe evalueert u vandaag de integratie van expats in de Vlaamse samenleving? Op welke manier is die eventueel te verbeteren? Welke initiatieven bestaan er al?

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Voorzitter, minister, collega's, de heren Segers en Delva leggen naar aanleiding van het rapport van de Studiedienst van de Vlaamse Regering vandaag de focus op de inburgering van buitenlandse werknemers. Professor Janssens haalde in zijn analyse tijdens het colloquium van 26 april 2012 ook aan dat de doelgroep van expats een bijzondere achtergrond heeft en dat de situatie in de Rand verschilt van die in Brussel.

Sowieso stimuleert het wonen in de Rand het vrijwillig volgen van cursussen Nederlands bij buitenlandse werknemers. Ze ervaren dat het moeilijk is om contact te leggen met burens door taalproblemen. Maar het al dan niet spreken van Nederlands in de Rand blijkt voor die groep geen effect te hebben op de integratie in de buurt. De ene conclusie van het onderzoek is opzienbarend dan de andere, maar het is toch belangrijk om voldoende aandacht te geven aan alle conclusies, gezien de toenemende migratiedruk op de Rand.

We weten dat die migratiedruk steeds groter wordt en sterk diversifieert. We hebben daarover tijdens de vorige commissievergadering uitgebreid gediscussieerd. De voorbije tien jaar lag het accent sterk op de inwijking van Franstalige Brusselaars. Nu zien we dat het gaat om een immigratie vanuit de hele wereld, vooral ook vanuit Centraal-Europa. Daarop bent u vorige keer al uitgebreid ingegaan, minister. Minstens even belangrijk is de binnenlandse instroom, van de lagere middenklasse uit Brussel. Vaak zijn dat mensen die initieel een allochtone afkomst hebben of die roots hebben in het buitenland. Die inkomende migratiestroom is groter dan de uitgaande. Er blijkt ook een negatief migratiesaldo te zijn van Belgen en een positief migratiesaldo van vreemdelingen.

Uit dat onderzoek blijkt dat 27 procent van de bevolking van de Rand een vreemde afkomst zou hebben en er zouden 114 nationaliteiten wonen. Die cijfers, zo zwart op wit, doen me toch de wenkbrauwen fronsen en wijzen in elk geval op de grote uitdaging waarvoor wij in de Rand staan. De Rand is aan het 'verinternationaliseren'. Ik denk niet dat dat een correct woord is, maar het kan wel de lading dekken. Die 'veranderstaling' vraagt een andere benadering dan de benadering die we tijdens de eerste jaren van ons Randbeleid hebben gehanteerd.

Ik noem nog enkele andere frappante cijfers uit het onderzoek, die een beetje mijn dada zijn, vanuit mijn nauwe betrokkenheid bij de commissie Onderwijs. Meer dan een op de vier leerlingen heeft als thuistaal niet het Nederlands. Vier op de tien jongeren hebben een andere afkomst dan de Vlaamse. Maar liefst 46 procent van de werkzoekenden in de Rand heeft ook een andere afkomst. Dat zijn toch wel sprekende cijfers.

Op dat colloquium viel ook meermaals op te tekenen dat het geweer daarom van schouder moet worden veranderd. Decennialang hebben wij ons in de Rand een nogal defensieve houding aangemeten, terwijl internationalisering ook een troef is en heel wat kansen kan genereren die we in Vlaanderen moeten grijpen. Ik denk dan aan het activeren van de arbeidspool en het inspelen op de capaciteit aan arbeidskrachten in Brussel. Ik ben er mij absoluut van bewust dat dat een van de speerpunten moet zijn van ons economisch beleid in de Rand.

Ook bijkomende investeringen in wegeninfrastructuur, onderwijs, huisvesting en bedrijfsontwikkeling worden genoemd als elementen van een duurzaam beleid van ruimtelijke ordening, om het hoofd te kunnen bieden aan de effecten van de bevolkingstoename.

Minister, u gaf eerder in deze commissie al aan dat u het rapport van dit onderzoek samen zou leggen met onderzoek over de taalsituatie in de Rand en de sociologische beschrijving van de populatie. Ook de ontwikkeling van een taalbarometer zou dit jaar vorm moeten krijgen, zo zei u naar aanleiding van een aantal eerdere vragen.

Het colloquium heeft in elk geval een waardevolle insteek en impuls gegeven voor nieuwe en bijkomende beleidsinitiatieven, maar u liet in de media uitschijnen dat daarvoor u vandaag geen ruimte voor is. Ik ben van oordeel dat bijkomende inspanningen onafwendbaar zijn. Ik verwijs naar de cijfers die ik daarnet noemde, maar ook naar cijfers die de discrepantie weer geven tussen de Rand en de rest van Vlaanderen, waar je duidelijk ziet dat wij een heel aparte

problematiek hebben. Zo ligt in bepaalde gedeelten van de Rand het aantal werklozen drie keer zo hoog als het gemiddelde in Vlaanderen. Dat lijkt mij een teken aan de wand. Dat vraagt een bijzonder beleid dat daarop is afgestemd. Het is niet enkel een ongelooflijke uitdaging, er liggen ook grote opportuniteiten voor onze economie en voor de toekomst van de Rand.

Minister, deelt u de analyse dat de internationalisering Vlaanderen de kans biedt om zijn politiek in de Rand te heroriënteren? Welke gevolgen kan de Vlaamse Regering aan dit rapport geven? Is ze bereid om daar ook middelen voor vrij te maken? Welke conclusies trekt u uit het colloquium en welke aanbevelingen vormen voor u aanzetten tot een nieuw of vernieuwd beleid in de Rand? Wanneer kunnen we de eerste resultaten van de taalbarometer voor de Rand verwachten, om op basis daarvan een nog grondiger analyse te kunnen maken?

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, collega's, ook mijn vraag gaat over het onderzoek waar de collega's Segers en De Knop het over hadden, over de tienduizenden expats die in Vlaanderen en de Vlaamse Rand wonen, maar heeft een ietwat andere invalshoek. Ongeveer de helft van de expats die in Vlaanderen wonen, zouden lessen Nederlands volgen. Ik vind dat een enorm hoog cijfer. Het commentaar dat de onderzoekers daarop leveren, is: "Dat is een vrij recent fenomeen, wat wijst op een mentaliteitsverandering, want de oudere expats volgden amper een dergelijke cursus." We zien op dat vlak dus een positieve evolutie naar onze taal.

Deze buitenlanders staan dus positief tegenover het aanleren van het Nederlands. Ze vinden het nuttig en nodig om Nederlands te spreken, en bovendien zouden ze ook geïnteresseerd zijn, zo blijkt uit de studie, om meer uitgebreid kennis te maken met onze Vlaamse cultuur. Er blijkt ook een positieve link tussen de duurtijd van de taalcursus en de perceptie van het Nederlands.

Het andere luik van het verhaal is dat veel expats zich vragen blijken te stellen bij de huidige taalpolitiek in de Vlaamse Rand. De onderzoekers hebben het over een negatieve houding wat het Randbeleid betreft. Ik citeer: "Alhoewel expats erg positief staan tegenover taalcursussen, scoren andere maatregelen ter bescherming van het Nederlands negatief. Men waardeert het Nederlands als taal, maar men wijst de eentaligheid van de Rand af."

We zitten dus met twee elementen. Enerzijds blijkt er een positieve houding van de expats tegenover alles wat met taal en cultuur te maken heeft. Daar zit zelfs een evolutie in ten opzichte van vroeger. Anderzijds straalt dat niet noodzakelijkerwijze af op de Vlaamse Gemeenschap, omdat veel expats onvoldoende kennis hebben van het beleid van de Vlaamse Regering in de Rand. Dat heeft mijns inziens te maken met een gebrek aan kennis van de historische achtergrond.

Ik woon in een gebied waar vrij veel expats wonen. Als die mensen de keuze hebben om te gaan wonen in Waterloo, Waals-Brabant, of in Woluwe, Brussel, of in Tervuren, Vlaanderen, of in Kraainem, een faciliteitengemeente in Vlaanderen, maakt dat voor hen in se weinig uit. We kunnen van hen ook niet verwachten dat ze zich zouden gaan verdiepen in de exacte situatie van de locatie die ze dan toevallig gekozen hebben. Ik vind dat we een extra inspanning moeten doen om expats die in Vlaanderen wonen, uit te leggen waarom u een aantal instrumenten gebruikt en waarom u een aantal doelstellingen naar voren schuift in uw Randbeleid.

Minister, hebt u kennisgenomen van dit onderzoek? Hoe analyseert u het? Beschikt u eventueel zelf over gegevens over de participatie van buitenlanders aan cursussen Nederlands en over hun houding tegenover de Vlaamse taalpolitiek in de Rand? Ziet u een correlatie tussen deze twee elementen? Welke maatregelen neemt u om de expats – Europeanen en andere buitenlanders – kennis te laten maken met de doelstellingen en instrumenten van uw taalbeleid in de Rand? Neemt u eventueel bijkomende maatregelen, naar aanleiding van de resultaten van dit onderzoek? In een notendop: ik zou graag zien dat de positieve connotaties die expats aan onze taal verbinden, worden veralgemeend tot een positieve houding tegenover de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi: Voorzitter, minister, collega's, ook ik nam kennis van het rapport van de Studiedienst van de Vlaamse Regering en van de studiedag in Leuven. Ik sluit mij heel graag aan, want dit onderwerp is belangrijk voor Brussel en de verhouding van Brussel met de Vlaamse Rand. Decennialang ging het om een immigratiedruk waaraan Vlaanderen moest weerstaan: de inwijking van rijke Franstalige Brusselaars die het Nederlandstalig karakter van de streek niet wilden respecteren, maar de streek wensten in te palmen bij Brussel. Ik denk dat die periode voorbij is.

Vandaag is er een ander soort migratie, al neemt de immigratiedruk op de Vlaamse Rand intussen niet af. Integendeel, hij wordt nog groter, maar hij verandert wel van aard. De immigranten zijn niet langer rijke, verfranse Brusselaars, maar mensen met 114 nationaliteiten en evenveel talen, die soms het Frans, maar vaker het Engels hanteren als lingua franca. Het gaat om een immigratie van diplomaten en internationale zakenlui, om een immigratie van de middenklasse en de lagere middenklasse van Brussel. Die is echter in grote mate van allochtone oorsprong. Het gaat om immigratie van mensen komend uit de hele wereld, maar vooral uit Centraal-Europa.

Wie kijkt naar de migratie van mensen die uit Brussel komen, moet vaststellen dat het om een gekleurde stadsvlucht gaat. Het gaat om jonge gezinnen, vaak van Turkse, Marokkaanse of andere origine. Zij kiezen heel bewust om in de Rand te gaan wonen omdat zij het Nederlands aan hun kinderen willen leren. Dat is een positief gegeven. Deze migratie is in die zin dus niet zozeer een 'communautaire' migratie, maar een sociaal verhaal; een verhaal van emancipatie en een zoektocht naar betere kansen voor hun kinderen.

Uiteraard veroorzaakt dat een even grote druk als vroeger op de huizen- en grondenmarkt, op de ruimtelijke ordening en op de arbeidsmarkt. Maar die druk is anders. Die immigratie is ook niet te weerstaan: die zal aanhouden – de internationalisering van Vlaanderen is niet te stoppen –, maar is makkelijker in goede taalbanen te leiden.

De nieuwe immigratie in de Vlaamse Rand geeft Vlaanderen de kans zijn politiek te heroriënteren en een meer open profiel aan de wereld te tonen. In die zin ben ik het eens met de vragen van de heer Delva. Een gemeente moet niet van bij de aankomst van die immigranten op haar strepen staan en het gebruik van het Nederlands eisen. Ze kan veeltaligheid verwelkomen, en kan – zo leert de ervaring – veel van die nieuwe migranten op korte termijn naar inburgerings- en taalcursussen toeleiden. De openheid om die taal te leren is er. Daarin massaal investeren zal nodig zijn. Taal- en andere cursussen zullen ook nodig zijn om de Brusselse arbeidsmarktreserves verder te kunnen aanboren. Dat is economisch absoluut nodig.

De nieuwe gegevens bieden ook de kans om anders aan te kijken tegen projecten zoals 'de metropolitane gemeenschap' die uit de staatshervorming naar voren komt. Ik heb de minister-president daar onlangs over ondervraagd. De verfransende interpretatie die sommige Franstalige politici daaraan willen geven, moet uiteraard krachtig worden afgewezen. Maar een simpele afwijzing is ook niet wenselijk: Vlaanderen moet die uitvinding omvormen tot een instrument om samenwerking, over de gewestgrenzen heen, tot stand te brengen over economie, arbeidsmarkt en mobiliteit. Dát hebben we nodig. Ik koppel daar een bijkomende vraag aan: wat vindt u van die metropolitane samenwerking, en hoe zult u uw visie daarover in uw beleid integreren?

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, minister, collega's, eens te meer is dit een debat dat wij de komende jaren steeds vaker zullen voeren. De demografische evolutie heeft verschillende voordelen. De maatschappij verjongt. En het voordeel voor de politici is wel dat het om een voorspelbaar fenomeen gaat. Het gaat niet om een onaangekondigde evolutie van Brussel en ruime omgeving. Brussel wordt geconfronteerd met de grootste

demografische explosie én de grootste immigratiegolf van de afgelopen eeuwen. Brussel is de snelst groeiende West-Europese stad. Er treden fenomenen en problemen op die men in alle grootsteden kan vaststellen.

Ik gaf al eens het voorbeeld van Seoel. Het is een zeer interessante grootstad, want die stad, die vandaag een miljoenenstad is, was bij het begin van vorige eeuw een kleine stad. Die stad is zeer snel gegroeid. En om die groei te counteren, omdat men een druk voelde op het hinterland van Seoel, heeft men het ingenieuze idee gehad om een groene rand aan te leggen. Het komt u misschien bekend voor. Ik verzin het niet. Er werd een groene rand aangelegd rond Seoel als een soort gewilde natuurlijke buffer tegen de ongecontroleerde expansie van de grootstad.

Een paar jaar nadien heeft die expansie van de grootstad zich echter voorgezet over die groene rand. Dat is helaas wat wij nu in het heel ruime Pajottenland zien. De expansie van de grootstad is zelfs te merken tot ver buiten dat Pajottenland, tot in mijn geboortestad Aalst, maar ook in Leuven en Aarschot. Men ziet dat overal.

De exponentiële uitbreiding van een grootstad gaat altijd gepaard met problemen. Dat kan men niet loochenen. Een meer rurale omgeving, zoals men ook in Zuid-Korea had, die verstoord wordt door die stedelijke inwijkelingen, is nooit een gemakkelijk proces. In België komt daar nog een element bij, dat minder gekend is in andere gelijkaardige voorbeelden van groeiende grootsteden, namelijk de taal. De taal is een bijkomende moeilijkheid die wij constateren bij de problemen van die exploderende grootstad.

Het verheugt mij dat we het eens zijn over zoveel zaken, omdat we gewoon niet naast de feiten kunnen kijken. Niemand zou het in zijn hoofd halen te zeggen dat wij de expansie van die grootstad kunnen tegenhouden. Men kan allerlei maatregelen treffen om die expansie af te remmen, maar dat is zeer moeilijk. Ik heb er al voor gepleit om daarover overleg te plegen met de Brusselse Hoofdstedelijke Regering. Een deel van de problemen kunnen volgens mij worden opgelost als er in Brussel een andere politiek zou worden gevoerd dan er al een paar decennia gevoerd wordt. Daarbij leidt men een jonge bevolking slecht op en geeft men hun geen talenkennis mee. Minister, u hebt zelf gezegd dat jongeren die in Brussel worden opgeleid tot winkelbediende, zelfs niet geacht worden Nederlands te leren. Dat vind ik echt totaal onaanvaardbaar.

We kunnen ook leren uit onze eigen geschiedenis. Er is één overweldigende factor die tot integratie leidt. Inburgering is een zeer mooi, maar moeilijk concept. Ik weet hoeveel inspanningen de Vlaamse Regering al gedaan heeft, hoeveel geld er al in de Vlaamse Rand gespendeerd is om tot een harmonieuze integratie en inburgering te komen. Eén factor leidt echter bijna automatisch tot inburgering, namelijk het onderwijs. Ik zal Brussel aanhalen als negatief voorbeeld. De Vlaamse bevolking van Brussel is, vanuit Franstalig standpunt gezien, zeer goed ingeburgerd, door het onderwijs. Door de economische druk stuurden Vlaamse families hun kinderen naar het Franstalig onderwijs. Daardoor is op iets meer dan één generatie tijd een groot deel van de oorspronkelijke Brusselse bevolking en de Vlaamse inwijkelingen verfranst.

Ik pleit niet voor een systematische vernederlandsing van de inwijkende bevolking, maar voor een grote investering in het onderwijs. Op die manier kan men de bevolking die daar komt wonen, opvangen, en er vooral voor zorgen dat hun kinderen het Nederlands machtig zullen worden, naast de kennis van hun eigen taal, van het Frans en van het Engels.

Ik weet dat het een zeer dure maatregel is. Mevrouw De Knop, burgemeester van Lennik, sprak een tijd geleden over de moeilijkheid van de plaatselijke bevolking om nog plaats te vinden voor hun kinderen in de lokale scholen. Ik heb zelf nog cijfers aangehaald over 350 leerlingen die verleden jaar in de Vlaamse Rand geweigerd werden in scholen omdat er gewoonweg geen plaats is. Dat is natuurlijk problematisch.

Minister, ik vrees dat we op heel korte termijn, gezien die demografie, geen andere keuze hebben dan het massaal, maar dan ook massaal, investeren in onderwijs. Investeren in

onderwijs is nooit een verloren zaak. In tegenstelling tot allerhande goedbedoelde initiatieven waarvan men niet altijd de resultaten ziet, weet men dat men met onderwijs altijd resultaat boekt. Het Vlaams onderwijs heeft bovendien een kwaliteitslabel dat wij kunnen propageren en waar al die expats, inwijkelingen, nieuwe inwoners van de Rand, van kunnen profiteren.

Dan is er het fenomeen dat we ook in Brussel hebben gezien, waarbij een sterkere economie – die momenteel Vlaams is – erin zal slagen om haar cultuur mee te geven aan die jonge bevolking. Dat is essentieel. Natuurlijk is het een politiek van lange termijn. De resultaten zullen niet meteen merkbaar zijn. Ik pleit er absoluut niet voor om nu alles alleen maar op onderwijs in te zetten. Ik pleit niet voor het afbouwen van de maatregelen die u in het verleden genomen hebt om het Nederlandstalig karakter van de Rand te promoten. U bent geen minister van Onderwijs, maar ik wil alleen maar zeggen dat we er ons bewust van moeten zijn dat, indien we geen massale investeringen doen in het onderwijs, alle goedbedoelde politieke initiatieven op heel korte termijn waarschijnlijk hun failliet zullen tonen. We zullen misschien minder geconfronteerd worden met een verfransing – wat dan misschien het enige goede nieuws is –, maar wel met een zeer verregaande internationalisering, waarbij het Nederlandstalig karakter van de Rand weleens in gevaar zou kunnen komen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, zoals mevrouw De Knop en de heer Van Der Taelen al zeiden, voeren we het debat over het fenomeen van de internationalisering, van de ontnederlandsing inderdaad geregeld. Die ontnederlandsing heeft inderdaad een wat ander karakter gekregen dan de vroegere verfransing, waarbij de Franstalige bourgeoisie uitweek vanuit Brussel naar de Vlaamse Rand. Ik ben het niet eens met degenen die beweren dat het fenomeen van ontnederlandsing niets meer te maken heeft met verfransing, want dat fenomeen is er nog altijd, maar er is een veel sterkere en grotere ontnederlandsing door de internationalisering. Die internationalisering heeft te maken met tal van factoren. Er is de mondialisering met de internationale instellingen in Brussel en omgeving zoals de NAVO, heel veel bedrijven, ook in en rond Zaventem en de EU natuurlijk, met alles erop en eraan, maar er is ook de migratie.

De migratie is in heel Vlaanderen een sterk fenomeen, maar in de Vlaamse Rand speelt de migratie in bijzonder grote mate een rol. Het onderzoek waar we het over hebben en dat werd gepresenteerd tijdens het colloquium, heeft aangetoond dat 27 procent van de inwoners er van vreemde herkomst is. Dat is bijna het dubbele van het gemiddelde in Vlaanderen. Dat is een hoog percentage. De migratie vanuit Brussel is er ook nog altijd, ook dat werd aangetoond tijdens het colloquium. Er is een negatief migratiesaldo van mensen, Belgen, die wegtrekken uit de Vlaamse Rand en er is een positief migratiesaldo in de richting van de Vlaamse Rand met inwijkelingen vanuit Brussel, meestal mensen met een migratieverleden. Ook dat fenomeen doet zich voor, ook al is het inderdaad een ander fenomeen van migratie, van de stad richting de Rand, richting het rurale gebied, dan zich voorheen heeft voorgedaan.

Dit heeft belangrijke gevolgen, ook daar werd al vaak op gewezen. Er rijzen grote problemen met betrekking tot de cohesie van een dergelijke samenleving. Niet alleen wij worstelen daarmee, elk Europees land heeft ermee te kampen en gaat er op een verschillende manier mee om. Dat leidt tot grote discussies en vaak tot grote spanningen. Wij zitten met het bijkomend probleem dat we een klein taalgebied zijn, in omvang dan. Qua cultuur hebben we het veel moeilijker om mensen op te nemen in de samenleving dan de grotere culturen. We kunnen ons moeilijk voorstellen dat iemand die zes, zeven, acht, negen of tien jaar in Parijs woont, zich aan het loket nog altijd uitdrukt in het Turks, het Russisch, het Nederlands of in eender welke taal. Dat gaat daar veel vanzelfsprekender dan bij ons het geval is.

Het heeft ook gevolgen voor achterstand. Ik heb het nu over de inburgeringsproblematiek waaruit blijkt dat kinderen van mensen van vreemde herkomst, veel meer schoolse achterstand hebben dan autochtonen. We spreken van cijfers tot twee jaar. Het UNICEF-rapport over kinderarmoede is onlangs gepresenteerd. Het commentaar van de man van

UNICEF in de krant vandaag luidt dat dit voornamelijk te maken heeft met het feit dat we veel kinderen hebben van allochtonen, met alle problemen van dien. Ik kom straks nog terug op het onderwijs, mijnheer Van Der Taelen. U hebt een punt, maar het is niet zo evident om te zeggen dat het onderwijs alles zal oplossen, het is een van de sleutels.

Een ander belangrijk fenomeen is de grote werkloosheid. Gelukkig is die niet zo groot als in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar toch ook heel groot. We zien dat inderdaad in het colloquium, er zijn cijfers aangebracht waaruit blijkt dat ongeveer één op twee werkzoekenden in de Rand mensen zijn van vreemde origine. Dat ze heel wat achterstand hebben op de arbeidsmarkt heeft vaak ook te maken met het gebrek aan diploma's en met taalachterstand.

Het beleid dat we daaromtrent voeren, heeft zich al lang aangepast aan de nieuwe realiteit. Het is niet zo dat wij daar defensief op reageren of dat we uitsluitend reageren vanuit het fenomeen van de verfransing. Het is al heel lang dat er een brede waaier aan maatregelen werd genomen, zowel binnen de Vlaamse Rand met het strikte Randbeleid zelf, als horizontaal, door de verschillende collega's, inzake arbeidsmarktbeleid, huisvesting, onderwijs enzovoort. Ik zal niet alles herhalen, maar we voeren een onthaalbeleid dat heel breed is en we hebben een taalwetgeving.

Ik heb u niet zo goed begrepen, mijnheer Delva, maar ik neem aan dat u geen pleidooi houdt om wijzigingen aan te brengen aan de taalwetgeving. Uw vraag gaat, denk ik, over de attitude van expats tegenover de taalwetgeving.

Het gaat over een integratiebeleid, een inburgeringsbeleid, een welzijnsbeleid en ook over onderwijs en over het huisvestingsbeleid.

Inzake onderwijs en integratie wil ik erop wijzen dat wij te kampen hebben met een probleem van familiale migratie. Zoals u ondertussen allemaal weet, ben ik onlangs in Marokko geweest. 85 procent van de mensen die uit Marokko naar Vlaanderen komen, zijn volgmigranten, matrimoniale migranten. Uit Rusland gaat het om 70 à 75 procent en ook uit Turkije zijn er fenomenaal veel volgmigranten. Dat leidt ertoe dat we in het inburgeringsbeleid, het integratiebeleid, maar ook in het onderwijsbeleid met het fenomeen zitten dat er veel gezinnen zijn van tweede, derde of vierde generatie waarvan de partner nieuw binnenkomt, de taal niet kent, moeilijk een schoolse opleiding kan volgen, laat staan dat hij of zij de kinderen daarin kan steunen of stimuleren. We moeten dus telkens opnieuw vanaf nul beginnen met de inburgering en de integratie. Dat is een heel zwaar probleem dat abnormaal is bij migratie.

Ik heb al vaak gezegd dat wie met de Red Star Line uit Antwerpen vertrok, of hij nu uit Polen, uit Duitsland, uit Rusland of uit Vlaanderen kwam, naar de Verenigde Staten of naar Canada, weg was. In het beste geval, als hij het heel goed stelde, kwam hij nog eens terug in de loop van zijn leven. Hij kon een brief schrijven en daar maanden later een antwoordje op krijgen in het Vlaams van toen. Hij had geen satelliettelevisie, geen gsm en geen internetverbinding. Hij kon ook niet snel over en weer met een goedkope vlucht. Zijn kinderen waren geïntegreerd, de derde generatie sprak geen Vlaams meer – soms begreep die het nog een klein beetje.

We zitten nu dus met een nieuw fenomeen dat veel problemen doet rijzen en we zijn er heel breed mee bezig. Ik voel nu uit de vraagstelling dat men wil gaan in de richting van het heel brede beleid, terwijl ik uit de vraag zelf had afgeleid dat men zich wou concentreren op het fenomeen van de expats. Dat is natuurlijk een ander probleem dan het probleem van de migratie. Het gaat hier in hoofdzaak over de expats met bijkomende vragen over stadsvlucht, migratie enzovoort. *(Opmerkingen van mevrouw Irina De Knop)*

We hebben dat vorige week uitvoerig besproken, zoals u zelf ook zegt. Ik wil iedere week alle antwoorden die ik geef opnieuw herhalen, maar we hebben het vorige week in extenso besproken. *(Opmerkingen van mevrouw Irina De Knop)*

Mevrouw De Knop, ik ben nog niet aan de antwoorden gekomen. Ik geef een inleiding, los van de tekst en u onderbreekt mij al. U bent een beetje ongedurig. Ik ben nog niet aan de antwoorden op de vragen die gesteld zijn, maar ik stel wel vast dat die in hoofdzaak gaan over de expats die in principe geen blijvers zijn. Het zijn mensen die hier tijdelijk zijn, om allerlei redenen: als diplomatiek personeel, als medewerkers van internationale instellingen, als medewerkers van bedrijven enzovoort. Sommigen onder hen zijn wel blijvers. Het is inderdaad zo dat uit de studie blijkt dat er een attitudeverandering is en dat er een positieve ingesteldheid is tegenover het Nederlands. We kunnen het niet aantonen, maar waarschijnlijk heeft het te maken met het onthaalbeleid dat we voeren, met het open beleid dat we voeren, met de diverse manieren waarop we die mensen benaderen en proberen te bereiken, wat op zich allemaal niet zo evident is.

Ik kom tot de eerste vraag van de heer Segers. De werkgroep is voor de eerste keer samengekomen op 2 maart. De werkgroep komt tot de vaststelling dat de 'inburgeringssector' zeker de expertise heeft om de volledige groep expats te bedienen maar, zoals u weet, behoren die mensen niet tot de doelgroep van inburgering.

In de werkgroep werd afgesproken om te experimenteren in Vlaams-Brabant en in Antwerpen met het toeleiden van expats naar het inburgeringsaanbod voor zover zij onder de huidige doelgroepbepaling vallen. Het behoort tot de taak van de werkgroep om deze experimenten op te volgen. Ik zie ook geen problemen om dit te kunnen doen. Inburgering wordt immers op maat van de inburgeraar ingericht. Zowel de trajectbegeleiding als het onderdeel maatschappelijke oriëntatie kan dus afgestemd worden op de noden van expats. Het onthaalbureau is uitgerust om eerstelijnsdiensten aan te bieden die voor deze doelgroep belangrijk kunnen zijn, zoals de homologatie van buitenlandse diploma's, het zoeken naar opleidingen, scholen, taalcursussen, vrijetijdsbesteding. Onderzocht moet worden of de onthaalbureaus zelf drempels hebben of vormen om de doelgroep te bereiken. Om dit te kunnen vaststellen, zet het onthaalbureau Vlaams-Brabant dit jaar nog een experiment op in samenwerking met de vzw 'de Rand'.

Inburgering richt zich vandaag niet naar mensen die met een tijdelijk verblijf in Vlaanderen en Brussel zijn. Dat is per definitie het geval voor expats. Wie een aantal jaar in Vlaanderen verblijft, komt echter, net als nieuwkomers die zich hier langdurig vestigen, in een nieuwe samenleving terecht en maakt een keuze om hier een nieuwe toekomst op te bouwen. Dat is natuurlijk iets anders dan een tijdelijke passage, bij manier van spreken. Het is dus begrijpelijk dat bepaalde expats ook vragen hebben die door onthaalbureaus beantwoord kunnen worden. Zoals net vermeld, werken onthaalbureaus op maat en kan het aanbod dus afgestemd worden op de vraag. Net zoals inburgering voor hoogopgeleide, werkende inburgeraars vaak een veel korter traject is, dat vaak bestaat uit een deel zelfstudie, uit een minder intensieve begeleiding, zou ook een traject voor expats kort en zeer doelgericht kunnen zijn. Wat zijn de behoeften? Wat zijn de noden? Kunnen we een traject op maat maken? Het lijkt mij vooral belangrijk een aanbod te kunnen doen waar expats op kunnen intekenen, als ze dat willen. Dat geldt immers evenzeer voor rechthebbende inburgeraars.

De volgende vraag heeft betrekking op de integratie van expats. Ik kan dat heel moeilijk beoordelen. Ik zie in de studie dat er een positieve ingesteldheid is tegenover het Nederlands. Ik zie ook steeds meer expats die Nederlands leren. Dit is volkomen empirisch. Ik ontmoet op gelegenheden en activiteiten allerhande mensen en sommigen van die expats hebben een uitermate grote belangstelling voor Vlaanderen. Ze integreren zich en spreken Nederlands. Er zijn er ook die in een cocon leven. Als ik in het buitenland kom bij onze mensen of op activiteiten die in het buitenland georganiseerd worden, dan is dat daar ook mijn ervaring. Er zijn mensen die hun 'soortgenoten' gaan opzoeken en die jaren in een buitenlandse stad verblijven, maar zich uitsluitend bewegen in die omgeving. Er zijn er die binnen de kortste keren de taal van het land leren. Het is een fenomeen dat zich overal voordoet. Je hebt er die zoeken naar contacten en zich integreren en zich interesseren voor de samenleving, zelfs voor maatschappelijke en politieke aangelegenheden of de geschiedenis van het land waar ze zijn.

Anderen leven een beetje in hun cocon. Ik kan daar echt geen evaluatie over geven. Er is onvoldoende studiemateriaal over. Misschien zal de studie die we gaan doen er voor een deel uitsluitsel over geven, alhoewel het staal van expats misschien heel klein zal zijn. Ik kan er niet op vooruitlopen. Ik kan moeilijk zeggen wat het effect zal zijn en wat de studie zal opleveren.

We benaderen die mensen met de vzw, en via de gemeenschapscentra worden grote inspanningen geleverd. Er is een cultureel aanbod voor die mensen, er is Flanders Today en er zijn de anderstalige nieuwspagina's van de VRT die heel goed samenwerken met andere expatmedia. Heel wat nieuws van flandersnews.be wordt structureel overgenomen door andere onlinemediën. Het is dan ook belangrijk dat zij correcte informatie krijgen over Vlaanderen. Dat moet gebeuren op een manier die hen interesseert en die hun toelaat om deze samenleving beter te leren kennen.

Wat de vragen van mevrouw De Knop en de heer Delva betreft, heb ik in mijn beleidsbrief voor 2012 gewezen op het belang van het colloquium voor het evalueren en het eventueel bijsturen van het beleid. Het onderzoek is me bekend. Het is gepresenteerd op het colloquium waar zowel mijn administratie als de vzw 'de Rand' mee de organisatoren van waren.

Zoals ik al meermaals heb beklemtoond, moeten we assertief inspelen op de internationalisering door vriendelijk onthaal, door de sympathie voor onze Vlaamse Gemeenschap te vergroten door talrijke en veelzijdige promotie-initiatieven en door onze sterke troeven uit te spelen op het vlak van onderwijs, verenigingsleven en werkgelegenheid.

Het is niet zo dat wij nu het geweer van schouder moeten veranderen. Het is een fenomeen dat nu nog veel beter in kaart is gebracht maar dat we al kenden. Het is ook niet de eerste keer dat we het hier hebben over de ontnederlandsing in al haar aspecten. Het is een veel breder fenomeen dan de pure verfransing van de Vlaamse Rand. De heroriëntering van dat beleid in al zijn aspecten is al een hele tijd aan de gang.

Wij hebben een onthaalbeleid voor nieuwkomers, bedrijven, voor internationals, heel specifiek met een nieuwsbrief Flanders@World. Ook de Vlaamse Rand focust op de internationale gemeenschap met een gericht onthaal en promotiebeleid ten aanzien van bedrijven en hun buitenlandse werknemers. Het Departement internationaal Vlaanderen organiseert cursussen Nederlands voor buitenlandse ambassadeurs. Het weekblad Flanders Today wordt verspreid onder de expats. De nieuwe ambtenaren van de unie krijgen een infopakket dat hen wegwijs helpt te maken in onze regio. Er is een overeenkomst met vzw 'de Rand' om een specifiek onthaalbeleid uit te werken voor diplomatiek personeel, personeel van ambassades, ambtenaren van de Europese instellingen waaronder Speakers' Corner en het concertfestival van Vlaanderen. Er is een jaarlijkse infobeurs voor expats waarop vzw 'de Rand' samen met het Departement internationaal Vlaanderen en Toerisme Vlaanderen aanwezig is. Verder zijn er de Nato-beurs, Welcome Fair, gemeentelijke onthaaldagen en ontmoetingen met de relocation-sector en met vleva (Vlaams-Europees Verbindingsagentschap). Er is ook een meertalige brochure 'Welkom in de Vlaamse Rand'. Er is ook de uitwerking van een specifiek gecoördineerd onthaal met toelichting van het aanbod taalcursussen in het Nederlands. Dat zijn allemaal bekende verhalen, maar door de volgehouden inspanningen zijn ze niet zonder succes. Uit de studie blijkt immers dat steeds meer expats Nederlands beginnen te leren. Dat is een heel positief resultaat.

Er zijn tal van andere initiatieven die behoren tot het taalpromotiebeleid van vzw 'de Rand' maar ook tot andere domeinen. Wat onderwijs betreft, heeft de Vlaamse Rand 39 locaties voor cursussen Nederlands voor anderstaligen waar momenteel geen wachttijden zijn. Inzake cultuur, jeugd en sport speelt vzw 'de Rand' een heel grote rol, ook in de zes faciliteitengemeenten. Als minister van Inburgering en Integratie zet ik sterk in op het integratiebeleid in de Rand. Ik behandel de aanvragen voor een lokale integratiedienst in die gemeenten prioritair. Momenteel zijn er vijf bestaande integratiediensten in Asse, Vilvoorde, Machelen, Sint-Pieters-Leeuw en Halle. Vier diensten bevinden zich in de startfase, meer bepaald in Overijse, Dilbeek, Beersel en Grimbergen. Ook Ternat heeft interesse getoond.

We zullen nog een hele tijd te maken hebben met een niet al te positieve houding van expats of van mensen uit derde landen tegenover de taalpolitiek in de Vlaamse Rand. Dat heeft ook te maken met de informatie daarover in buitenlandse media, die vaak vertekend is. Zij zijn ook niet vertrouwd met de historische achtergrond in de Vlaamse Rand en met de sociale verdringing die daar gepaard gaat met de verfransing.

Daarnaast is er de Europese meertaligheidsgedachte die men niet altijd correct vertaalt. Europa staat voor eenheid en diversiteit en respecteert de constitutionele diversiteit van alle lidstaten. Ook dit is soms een misvatting die leeft. Zoals ik al eerder zei, hebben grote taalgebieden en -culturen het gemakkelijker om mensen ertoe te bewegen om hun taal aan te leren dan kleinere taalgebieden, zeker in regio's waar meer dan 130 nationaliteiten terechtkomen. Dat is een heel grote uitdaging.

De vraag naar de nodige middelen om met de toenemende internationalisering om te gaan, rijst niet alleen in de strikt afgebakende Rand maar ook breder in Vlaams-Brabant en uiteraard ook in Brussel. Ik heb het al gezegd – en ik ben blij dat de heer Van Der Taelen er opnieuw aan gerefereerd heeft – dat de Franse Gemeenschap inspanningen zou moeten doen, ook met betrekking tot een kwaliteitsvolle tweetalige opleiding. Dat is echt een heel zwaar pijnpunt, net zoals er nog andere pijnpunten zijn in Brussel die te maken hebben met de bestuurlijke kwaliteit en het negeren van een aantal problemen. Het is abnormaal dat mensen voor verkoper kunnen worden opgeleid door de Franse Gemeenschap in Brussel en geen opleiding Nederlands krijgen. Dat is totaal onwerkelijk maar jammer genoeg een realiteit.

Er zijn vragen gesteld over de metropolitane gemeenschap. Collega's, de Vlaamse Regering staat positief tegenover de samenwerking van gewest tot gewest. Als het gaat over gemeenschapsbevoegdheden, zeggen wij neen. Maar qua tewerkstelling, opleiding en mobiliteitsproblemen is het evident dat wij ervoor openstaan en ook vragende partij zijn om dat te doen. Het gebeurt ook, op een manier die wellicht nog beter kan, maar toch reeds vruchten afwerpt, ook bijvoorbeeld inzake arbeidsmarktopleiding.

Wij dienen zeer sterk in te zetten op het integratiebeleid, met de broodnodige 'veelmazigheid' van ondersteuning, lokaal beleid, taalpromotie en taalbeleid. Wie Inburgering volgt, weet dat ik sterk inzet op de lokale integratie. Je hebt de inburgering of 'civic integration' en dan de integratie of 'integration', waarmee we veel meer de lokale toer op willen, door de lokale besturen erbij te betrekken, maar ook het lokale verenigingsleven en het onderwijs, het sociale weefsel van de gemeente. Er is te lang nagelaten om de regierol te geven aan de gemeenten. Het Planlastendecreet, dat nu zijn implementatie krijgt, en het Integratiedecreet, dat we gisteren al een eerste keer besproken hebben in de commissie Binnenland, leiden precies daartoe, om de gemeenten autonomie en verantwoordelijkheid te geven, veel meer dan voorheen.

Inzake Onderwijs, collega's, wil ik erop wijzen dat het decretaal initiatief dat nu in behandeling is, kinderen met Nederlands niet als thuistaal meerekent om te komen tot extra omkadering. Dat is een heel belangrijke factor in heel Vlaams-Brabant. We richten bijkomende integratiediensten op. U hebt kunnen vaststellen dat er niet bekibbeld is op de middelen van de Vlaamse Rand in de diverse besparingsoperaties.

U vraagt naar de conclusies van het colloquium. De cijfers die de Studiedienst op het colloquium heeft gebracht, zijn voor mij, mijn administratie en de vzw 'de Rand' geen nieuw gegeven. Het is een bevestiging van tendensen die we kennen. Die zijn nu wel cijfermatig onderbouwd. Ze zijn heel belangrijk als beleidsmatig instrument, maar het is niet zo dat we nu plots worden geconfronteerd met een realiteit die we niet kenden, laat staan dat we er geen rekening mee zouden hebben gehouden.

Die cijfers worden natuurlijk ook heel belangrijk bij het opstellen van een vragenlijst met betrekking tot het onderzoek Taalbarometer, dat vanaf het najaar 2012 zal worden gevoerd en ons nog een beter inzicht moet verschaffen in de sociologische situatie van de populatie, in de

taalkennis en de taalsituatie van het Nederlands in de Vlaamse Rand. Ik herhaal ten overvloede dat we al lang niet meer enkel over verfransing spreken, maar ook over internationalisering. Al van bij de aanvang heeft de vzw 'de Rand' zich daarop ingesteld, bij alle activiteiten.

De studie zal hopelijk heel belangrijk bijkomend materiaal opleveren. Het onderzoek start nu na de zomervakantie. Resultaten van het onderzoek zullen er zijn eind 2013. Er is een Europese uitbesteding uitgeschreven. De kandidaatstellingen zijn binnen. De selectiebeslissing heb ik al ondertekend. De offertes van de geselecteerde kandidaten zijn opgevraagd. Daarna kan er worden gegund, zodat het onderzoek dus kan beginnen na de zomervakantie en we de resultaten eind volgend jaar hebben.

De heer Willy Segers: Dank u, minister, voor de omstandige toelichting. De vragen gingen over een heel gamma aan onderwerpen. Ik had specifiek naar de inburgering voor expats gevraagd. Zij kunnen uiteraard geen doelgroep zijn. Maar zeker als de regierol naar de lokale gemeenten gaat, kan er een extra inspanning worden geleverd in de toekomst. Dat blijkt ook uit hun bereidwilligheid voor bepaalde aspecten van inburgering. Ik denk aan taallessen en dergelijke. Andere aspecten van inburgering zijn natuurlijk niet echt voor die categorie bestemd.

Op een bepaald moment ging het over het 'defensieve beleid' en het aspect van het Nederlands. Dat moet wel de sleutel blijven van het beleid in de Rand, ook vanuit inburgering en integratie. Dat is de opstap naar heel wat andere dingen. Als uit die studies blijkt dat expats daarmee problemen hebben, gaan we niet zeggen dat het Randbeleid het geweer van schouder moet veranderen. Het moet juist het onderdeel blijven waarop gehamerd wordt, maar verbreed inderdaad, zoals aangeven door enkele collega's, vanuit onderwijs, arbeidsbemiddeling en noem maar op. De sleutel moet het Nederlandstalige karakter zijn, dat we willen bewaren en waarbij we zo veel mogelijk mensen betrekken. Dat zou de bedoeling moeten zijn.

Het verheugt me dat het experiment voor Vlaams-Brabant wordt opgezet. Dat zal hopelijk snel duidelijkheid brengen. We volgen het zeker op.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Minister, ik was daarnet even wat nerveus omdat u in uw antwoord vooral hebt ingezoomd op de vraagstelling rond expats. Daar waren inderdaad vragen over van de collega's en daar moet uiteraard een antwoord op komen, maar het zou jammer zijn als we de problematiek die in dit onderzoek wordt aangekaart, de problematiek van de internationalisering, zouden verenigen tot de problematiek van de expats, een van de elementen die de collega's er nu uitpikken.

Ik wil dat helemaal niet minimaliseren, maar iedereen zal het met mij eens dat die doelgroep net de sterkste is van alle mogelijke buitenlanders die zich in de Rand komen vestigen. Ik ga er ook van uit dat die mensen voor een stuk zelf hun weg zullen kunnen vinden. Dat doet geen afbreuk aan de positieve initiatieven die vzw 'de Rand' daaromtrent neemt, maar we moeten dat wel in het juiste perspectief plaatsen.

Mijn vraagstelling over dit onderzoek wilde de bredere problematiek benaderen. Ik had dan ook graag van u vernomen welke concrete aanbevelingen u meeneemt. Ik begrijp dat u niet voor alles passende beleidsmaatregelen hebt en dat u daarover moet overleggen binnen de Vlaamse Regering, maar ik had toch gehoopt dat u zelf meer belang zou hechten en meer gewicht zou geven aan de resultaten van dit onderzoek. Ik denk dat dit voor u een houvast kan zijn om in de Vlaamse Regering aan te dringen op een aantal bijkomende initiatieven.

U hebt in uw antwoord heel veel tijd genomen om in te gaan op de analyse die het onderzoek maakt, namelijk dat er heel veel beweegt en verandert. De cijfers, met name die uit het onderwijs, dat meer dan een op vier van die jongeren een andere taal spreekt, nopen ons toch tot reflectie over de vraag of het beleid dat we vandaag voeren, voldoende is.

Ik heb van u geen concrete initiatieven gehoord, zelfs niet op het vlak van beleidsvoorbereiding, rond die grote uitdagingen: noch over het feit dat 30 procent van de moeders anderstalig zijn, noch met betrekking tot het hoger cijfer van de schoolse achterstand. Onder de niet-Belgische leerlingen loopt het aandeel op het vlak van schoolse achterstand op tot 42 procent. Dat zijn sprekende cijfers. Die liggen veel hoger dan het gemiddelde in het Vlaamse Gewest, waar het over 14 procent gaat. We spreken nu al over de grote ongekwalificeerde uitstroom. Als je ziet dat die huidige schoolse achterstand al zo groot is, vrees ik dat ook het cijfer van de ongekwalificeerde uitstroom in de Rand hoger zal zijn dan het Vlaamse gemiddelde.

Op die vragen heb ik niet echt een antwoord gekregen, ook geen aanzet daartoe. U verwijst alleen naar het feit dat de Franse Gemeenschap inspanningen moet doen en verwijst daarbij naar de opleiding verkoop. Dat is uiteraard niet verkeerd, maar wat we zelf doen, doen we beter. De cijfers die ik noem, gaan over mensen die hier wonen, over kinderen die hier naar school gaan. Ik heb het dan nog niet eens gehad over de werkzoekenden. Het blijkt immers dat de helft van de werkzoekenden een andere taal spreken dan het Nederlands. Ook daar zijn er dus bijkomende initiatieven nodig.

Een verwijzing naar de rol van de Franse Gemeenschap is nuttig, maar het is maar een deel van het antwoord. Voor het andere deel van het antwoord zijn wij in Vlaanderen zelf verantwoordelijk om oplossingen te zoeken. Ik zeg niet dat wij iets verkeerd hebben gedaan in het beleid dat we tot op heden hebben gevoerd, maar gezien die veranderende populatie moeten we wel degelijk ingrijpen. Het stoort mij een beetje dat dan gemakshalve verwezen wordt naar wat anderen niet doen, en dat we niet reflecteren over wat wij eventueel bijkomend moeten doen.

Het klopt dat er in Onderwijs een omkaderingsdecreet klaar ligt waarbij specifiek extra middelen zullen kunnen worden vrijgemaakt voor kinderen die thuis geen Nederlands spreken. Er is vanuit de Vlaamse Rand zelf ook al heel wat jaren een initiatief dat inzet op de ondersteuning van leerkrachten en hun expertise. Ik heb mij laten vertellen dat die middelen zouden worden samen gegooid met de middelen die daar vanuit Onderwijs voor worden vrijgemaakt. Ik zou dat een heel fout signaal vinden. Ik vind dat wij net bijkomend moeten inzetten op de ondersteuning van het onderwijs. Dat is wat we nodig hebben.

Ik onderschrijf volmondig de vraag van de heer Van Der Taelen, die zegt dat we bijkomend moeten investeren in capaciteit in het onderwijs. Verwijzen naar de Franse Gemeenschap zal niet kunnen tegenhouden dat mensen vanuit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest verhuizen. Mensen grijpen hun kansen in het leven. Ze hebben daar alle rechten toe. Wanneer zij zich hier vestigen, moeten wij de kinderen een onderwijsplaats bieden. In een samenleving die vooruit wil gaan, die welvaart wil creëren, die wil groeien en die er vooral ook voor wil zorgen dat de toekomstige generaties geen verloren generaties zijn, vind ik het een opdracht en een taak om dat te doen.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, u gaf aan dat u mij niet goed begrepen had en begon ineens over taalwetgeving te spreken. Ik begrijp de link helemaal niet. Ik heb daar niet over gesproken. Ik ben ook helemaal geen voorstander van een herziening van de taalwetgeving.

Wat ik gezegd heb, is het volgende. Uit de studie blijkt dat expats een positieve link leggen met onze taal, maar een negatieve link leggen met de taalpolitiek in de Rand. Dat is jammer, want de eerste stappen zetten ze al – interesse en aandacht voor onze taal en cultuur – maar dat krijgt geen verlengstuk naar een globale waardering van de Vlaamse Gemeenschap, omdat ze de taalpolitiek niet begrijpen.

Ik steun uw Randbeleid. Waarschijnlijk is wel een pedagogische inspanning nodig om de expats, los van wat vandaag al gebeurt, uit te leggen waarom de Vlaamse Regering en uzelf een aantal doelstellingen vooropstellen en daartoe een aantal instrumenten hanteren. Ik heb de

indruk dat veel expats het statuut van de regio niet kennen, en daarom niet altijd begrijpen wat de Vlaamse Regering doet. Ik wil uw beleid dus niet wijzigen, maar wel uw taalpolitiek in de Rand uitleggen. Dat is de kern van mijn vraag. Ik denk dat daar nood aan is. Ik stel uw beleid niet in vraag, maar ik denk dat u uw beleid op een andere manier aan expats moet uitleggen. Zij zetten al een stap in onze richting, want zij hebben interesse voor onze taal en cultuur.

Ter afsluiting: er loopt in het Franstalig onderwijs wellicht een en ander fout, maar ik heb wel de indruk dat de golf van immersieonderwijs in Brussel – de manier waarop Franstaligen hun kinderen het Nederlands aanleren – zich na de gemeenteraadsverkiezingen versterkt zal voortzetten. Dat is mijn aanvoelen. Natuurlijk loopt er een en ander fout. Wij komen altijd terug uit bij uw voorbeeld van de toekomstige winkelbediende die geen Nederlands krijgt aangeleerd. Dat is een schande. Tezelfdertijd is het wel zo dat er andere zaken in beweging komen, en wij mogen daar dan ook wel eens onze waardering voor uitspreken. De tekening is slechts compleet wanneer men alle zijden in огenschouw neemt.

Mevrouw Yamila Idrissi: Ik dank u voor het zeer uitgebreide antwoord. Ik heb bedenkingen en een bijkomende vraag. U stelt dat expats geen doelgroep van het inburgeringsbeleid zijn. De heer Segers herhaalde dat ook. De heer Delva bijtredend, vind ik wel dat er manieren moeten worden gevonden om die groep te bereiken. Er is een hele reeks van manieren opgesomd. Ook het belang van het onderwijs is aangehaald. Maar de expats hebben eigen scholen. Zij zijn helemaal niet bezig met het Brusselse of Vlaamse onderwijsmodel. Zij functioneren in hun eigen wereldje. Misschien kunnen wij op een of andere manier in dat wereldje inbreken? Wij kunnen hen toch niet in die scholen – het zijn eilandjes – laten zitten? Ik heb geen pasklare oplossing, maar daarover moeten wij toch nadenken.

De gekleurde stadsvlucht vanuit Brussel is een zaak van diegenen die willen en kunnen migreren. Dat zijn niet de zwakkeren. Ik stel dat met spijt in het hart vast. Het is een zaak van mensen die voor zichzelf en hun kinderen oorden opzoeken waar het beter is te leven en waar zij een beter toekomstperspectief hebben. Die mensen staan niet afkerig van het Nederlands. Integendeel: zij omarmen het Nederlands en willen daarin investeren. Wij moeten daar aandacht voor hebben.

U antwoordde op mijn vraag over de metropolitane gemeenschap. Ik denk dat het om iets meer gaat dan over samenwerking. Er wordt een vergadering gevormd en men engageert zich om de samenwerking vorm te geven, uiteraard zonder dat er aan de gewest- en gemeenschapsbevoegdheden wordt geraakt. Welke rol ziet u voor zichzelf, naast die van minister Muyters en van de andere ministers?

Mevrouw Ann Brusseel: Voorzitter, minister, collega's, ik luisterde aandachtig naar uw antwoord. Ik heb een bijkomende suggestie, in de lijn van die van de heer Delva, en ook nog een vraag.

Ik ben het ermee eens dat men de taalmaatregelen die men neemt goed moet uitleggen en dat men daarbij de nodige diplomatie aan de dag moet leggen. Dat is namelijk een beetje onze achilleshiel: de Vlaamse Gemeenschap wordt vaak gepercipieerd als een onverdraagzame gemeenschap. Dat is jammer als de bedoelingen nobel zijn.

Ik ben ervoor te vinden dat men werkt aan constructieve maatregelen, zoals u er vele genoemd hebt. Ik vrees er echter voor dat, wanneer men inzake dat inburgeringsbeleid, meer gewicht en autonomie bij de gemeente legt, het moeilijk zal worden om die moeilijke communicatie nog gestroomlijnd te krijgen en om daar problemen te vermijden. Zo was er enkele maanden heisa over een beslissing die genomen was in Grimbergen over een meldpunt waar mensen konden melden dat handelaars andere talen dan het Nederlands gebruikten. Dat werd blijkbaar op een andere manier gepercipieerd dan bedoeld. Dat geeft munitie aan de Franstalige communautaire scherpslijpers, die teren op dergelijke maatregelen en de ongelukkige communicatie over die maatregelen. Ik las onlangs ook een opiniestuk over een

verbod van het spreken van andere talen dan het Nederlands op een speelplein in het kader van de speelpleinwerking van de gemeente Zaventem. Het lijkt mij evident dat de speelpleinwerking in het Nederlands gebeurt. Als men echter spreekt over het verbod van het spreken van een andere taal, komt dat zeer rechts, onverdraagzaam en in zekere zin weinig realistisch over. *(Opmerkingen)*

Voorzitter, er lag mij inderdaad een ander woord op de tong dan rechts, maar het ontsnapte mij: repressief.

Zo'n verbod komt hard aan. Ik sprak erover met mijn stagiaire, Anna Kolotova. Ze is van Oekraïense afkomst en is op haar vierde levensjaar met haar ouders naar Antwerpen verhuisd. Ze spreekt perfect Nederlands, met een charmante Antwerpse tongval. Ze zei mij, toen ze dat artikel las, dat haar mama destijds dus niet meer tegen haar had mogen spreken op dat speelplein. Bij kinderen gaat dat leren van het Nederlands veel sneller dan bij hun ouders.

Voorzitter, ik zie u aarzelend kijken, maar het is echt zo. De hersenen van kinderen zijn ervoor gemaakt. Daarom leren wij onze moedertaal zonder een schoolboek in te kijken. Wij leren het spontaan voordat we naar school gaan. Dat gaat snel bij kinderen, dus we hoeven niet te paniker.

Als we het taalbeleid en de communicatie daarover overlaten aan de gemeenten zal de ene gemeente dat beter doen dan de andere. Als er fouten worden gemaakt, straalt dat elke keer negatief af op de Vlaamse Gemeenschap en ook op uw beleid. Dat is toch wel jammer.

Van de expats, voornamelijk mensen die hier werken voor de Europese Unie of mensen die hier als diplomaat werken, hebben er sommige belangstelling in integratie. Een goed diplomaat heeft sowieso belangstelling voor het land waar hij of zij woont. Andere expats leven echter meer in hun cocon. Minister, is dat daadwerkelijk een probleem voor u?

Ik denk niet dat u iedereen ervan zult kunnen overtuigen op dezelfde manier te integreren en te gaan leven als andere mensen, wanneer ze in een internationale gemeenschap werken. Zolang de wetten van ons land gerespecteerd worden door de mensen die hier wonen, vanwaar ze ook komen, waar ze ook geboren zijn en welke taal ze ook spreken, is er in eerste instantie eigenlijk geen al te groot probleem. Daarnaast gaat ons verhaal natuurlijk verder. We willen dat elke persoon zich hier voldoende kan ontplooien en voldoende kansen krijgt. Daarom is het natuurlijk belangrijk om zorg te besteden aan opvoeding, onderwijs, vrijetijdsbesteding enzovoort. Daarvoor hebben wij een beleid en middelen. Daar ben ik het mee eens.

Ik vraag me af of we ons veel zorgen moeten maken wanneer de expats die hun kinderen naar de Europese, Britse, Amerikaanse scholen of het Lycée Français sturen, zich niet al te veel integreren. Misschien heb ik gedurende mijn leven ook al een paar jaren in mijn cocon geleefd. Collega's, u zult dat geloven of niet, maar het kan daar zeer gezellig zijn. *(Gelach)*

Moeten we proberen iedereen uit zijn cocon te halen? We moeten niet per se willen dat diplomaten hun kinderen naar het Vlaams onderwijs sturen. Die kinderen hebben er net alle belang bij om in dat internationaal schoolsysteem te zitten, wanneer ze om de drie of vier jaar moeten verhuizen. Je kunt hen niet weg halen uit het systeem van het Lycée Français of van de andere internationale scholen die zowat overal ter wereld te vinden zijn.

Minister, wilt u daadwerkelijk iedereen uit zijn cocon halen?

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Ik was eigenlijk niet van plan om het woord te nemen, maar ik zou toch graag reageren op een aantal dingen die ik gehoord heb.

Mevrouw Brussel, we hebben in de commissie Buitenlands Beleid al een aantal maanden discussie gevoerd over het imago van Vlaanderen in het buitenland. Ik denk dat er twee fenomenen spelen die nog niet of onvoldoende ter sprake zijn gekomen.

Er is een verschil in attitude tussen mensen die behoren tot een grote cultuur. Franstaligen, Engelstaligen, Duitstaligen en Russischtaligen vinden het heel evident dat ze overal terecht kunnen met hun taal en dat de rest zich aanpast. Mensen die behoren tot een kleinere cultuur, zijn meer geneigd tot respect voor de taal van het gebied waar men komt. Wat wij meemaken in Vlaams-Brabant, komt men in de Baltische staten ook tegen met de Russischtaligen. Ik herinner me een discussie van een tijd geleden met een Engelsman die naar Wales was gaan wonen en daar ambtenaar was. Hij vond het verschrikkelijk dat hij ook een beetje Welsh moest leren omdat de wetgeving hem dat oplegde. Het is een fenomeen dat we over de hele wereld terugvinden.

Wat ook wel speelt hier, is dat we natuurlijk niet in een federatie leven waar iedereen te goeder trouw is, ook al is de eentaligheid van ons taalgebied iets waarover al decennia geleden werd beslist. De taalgrens is ondertussen vijftig jaar geleden vastgelegd en toch zijn er heel veel Franstaligen die zich daar niet bij neerleggen. Het is natuurlijk zo dat ze de internationale gemeenschap en de internationale instellingen als een soort breekijzer trachten te gebruiken om alsnog de gemaakte afspraken los te wrikken en op de helling te zetten. Nochtans zouden we in een fatsoenlijke federatie met een minimum aan federale loyaliteit kunnen verwachten dat ook de Franstaligen tegen wie in Vlaams-Brabant wil gaan wonen, zouden zeggen: “Pas u daar aan, want dat is nu eenmaal de afspraak die gemaakt is binnen onze federatie.”

Mevrouw Idrissi heeft gezegd dat het niet de armsten uit Brussel zijn die vertrekken. Dat geldt ongetwijfeld voor de meer landelijke gebieden van Vlaams-Brabant, maar de situatie in Aalst, waar de heer Van Der Taelen al op wees, en bij uitbreiding in Denderleeuw, Liedekerke, alle gemeenten die langs de spoorlijn richting Gent liggen en Vilvoorde is het anders. Het zijn voormalige arbeidersgemeenten of industriële gemeenten waar heel veel kleine huisjes zijn die nu leeg komen te staan en heel goedkoop zijn. Heel veel mensen uit Brussel stellen vast dat ze daar iets goedkoper kunnen huren dan in Brussel. Zo ontstaat het fenomeen van mensen die wel in Liedekerke, Denderleeuw of Aalst wonen, maar die elke morgen de trein nemen naar Brussel, waar ze een sociaal leven hebben, en die 's avonds terugkeren. Het is natuurlijk niet zo evident om dat fenomeen te bestrijden.

Ik wou nog een opmerking maken. Het reduceert ook een beetje de slagkracht van een eventuele metropolitane gemeenschap, want het lijkt me toch iets te veel een herstel van de oude provincie Brabant en het grote Brussel. Ik denk dat het huidige fenomeen van de internationalisering, niet alleen van Vlaams-Brabant, maar van heel Vlaanderen, zo'n omvang heeft gekregen dat een aparte structuur niet aan de orde is en dat we op dat vlak meer heil moeten zien in samenwerking tussen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Vlaamse Gewest. Het extra nut van de metropolitane gemeenschap stel ik heel erg in vraag.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi: Mijnheer Van Overmeire, uw opmerking klopt, maar er is ook die andere groep. Het is belangrijk om die voor ogen te houden. Ik vind het bijzonder jammer voor Brussel, want we verliezen daardoor echt wel belangrijke mensen die in het sociale weefsel in Brussel een belangrijke rol kunnen spelen.

Een tweede element is de metropolitane gemeenschap. Die is opgenomen en daar werd heel lang over gediscussieerd. Ik denk echt wel dat het belangrijk is dat we op een meer gestructureerde wijze de problemen die er vandaag zijn en die niemand ontkent ...

De voorzitter: Mevrouw Idrissi, dit is natuurlijk een heel ander onderwerp.

Mevrouw Yamila Idrissi: Maar het sluit toch heel nauw aan bij deze problematiek.

De voorzitter: Zo kunnen we natuurlijk eindeloos discussiëren.

Mevrouw Yamila Idrissi: Het kan de essentie van een oplossing zijn.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, ik hoor een aantal heel interessante dingen, maar ik hoor ook opmerkingen van mensen die helemaal niet geluisterd hebben naar wat ik heb gezegd. Ik kom er straks op terug.

Ik wil me nog aansluiten bij het laatste. Ik heb geantwoord op de bijkomende vraag over de metropolitane gemeenschap, die wat mij betreft van een totaal andere aard is. Ik krijg nu nog een bijkomende vraag over de rol die ik daarin voor mezelf weggelegd zie. Ik reik voortdurend de hand aan Brussel, maar ik krijg geen respons. De heer Delva kan daarvan getuigen. We hebben het er gisteren nog over gehad in de commissie Binnenland. Ik doe een aanbod aan de Brusselse gemeenten inzake toerisme, met subsidies, maar ik krijg geen respons. Ik vraag de Brusselse gemeenten en OCMW's om samen te werken inzake inburgering en op één uitzondering na, maximaal twee, krijg ik geen respons. Het Brussels Onthaalbureau (bon), dat uitstekend werk doet in Brussel, daar hebben we gisteren uitvoerig over gepraat, krijgt van de Brusselse gemeenten geen antwoord. Om samen te werken, moet men met twee zijn. Ik heb gisteren gezegd: "It takes two to tango." Dat geldt ook in dezen. We staan open voor samenwerking van gewest tot gewest. We doen dat ook op een aantal vlakken met behoorlijk resultaat. Ik begrijp niet dat men eigenlijk weigert om samen te werken met de Vlaamse Gemeenschap, daar waar dat positief is voor Brussel, daar waar ze er ook voordeel uit kunnen halen. Ik kan het niet helpen dat de Franse Gemeenschap geen inburgeringsbeleid voert. Ik stel dat vast. Ik zou niets liever hebben dan dat ze het wel doet, dat zou positieve effecten hebben in Brussel. Wij doen het wel, maar we doen het met heel veel moeilijkheden, precies omdat we de samenwerking niet krijgen. Zo kunnen we onder meer de lijsten van de doelgroepen niet krijgen.

Ik ben heel verrast, mevrouw De Knop, door uw betoog. U zegt dat u zich stoort aan het feit dat ik geen nieuw beleid of geen nieuwe maatregel aankondig. Ik doe dat al sinds maanden, maar als u niet wilt luisteren, dan kan ik het ook niet helpen. Ik heb geen enkele suggestie van u gehoord. Ik heb gezegd dat we inzetten op onderwijs. Ik heb gezegd dat ik horizontaal minister ben en dat ik erop heb aangedrongen dat de omkaderingsnormen aangepast worden aan en rekening houden met het feit dat het Nederlands niet de thuistaal is. Dat is heel belangrijk. Ik heb gezegd dat ik heel sterk bijkomend inzet in de Vlaamse Rand op inburgering en ik heb de initiatieven opgesomd. Ik wil ook, niet alleen voor Vlaams-Brabant, maar voor heel Vlaanderen, dat we lokaal heel sterk inzetten op integratie, die na de inburgering komt. Ik zou u ook nog de initiatieven kunnen noemen inzake welzijn, waar we ook maatregelen nemen om er al in de crèches en de kinderopvang voor te zorgen dat het Nederlands gehanteerd wordt.

Het zijn allemaal heel belangrijke maatregelen, die gestaag effect hebben, maar wellicht te weinig. We zijn allemaal ongeduldig. Het is helemaal niet zo dat ik de problemen beperk tot de expats, integendeel. Ik ben begonnen met te zeggen dat veel van die expats hier tijdelijk zijn en dat sommigen onder hen zich integreren. Als ik het heb over een cocon, heb ik natuurlijk niet gezegd dat diplomaten geen interesse hebben voor de samenleving. Zij moeten die per definitie hebben. Ik heb gezegd dat er expats zijn die zich interesseren voor de samenleving waar ze wonen, maar dat er ook zijn die dat niet doen. Dat is niet uitzonderlijk, want het gebeurt ook met Vlamingen in het buitenland. Er zijn er die jaren in het buitenland wonen en hun kinderen naar de 'the British school' of 'the American school' of 'the International school' sturen en die zich niet in de lokale gemeenschap bewegen. Ze hebben wel een zeer groot netwerk, maar dat bestaat uit die internationale gemeenschap, met het Engels als lingua franca. Ze kunnen op die manier perfect jaren in Barcelona, in Madrid, in Parijs of eender waar wonen. Die mensen zijn ook geen inburgeraar. Arbeidsmigranten vallen daar niet onder. Nog een van de nieuwe zaken die ik aangekondigd heb, is dat we met een experiment gaan onderzoeken of we met inburgering ook die mensen kunnen proberen te benaderen, altijd maar met de positieve bedoeling om hen daarbij te betrekken.

Ik heb gewezen op de zeer grote problemen – maar dat debat interfereert met het debat over inburgering – die we hebben met de volgmigratie, waardoor de tweede, derde en vierde

generatie opnieuw moet beginnen met de nieuwe partner. We hebben er recent een grote discussie over gehad, die bij sommigen uitging van een totale vertekening van het beleid dat we voeren. Het is een zeer belangrijk probleem en mensen van vreemde origine beginnen zelf het debat aan te trekken. Acht dagen geleden is er in Antwerpen een colloquium geweest waar Maggie De Block was uitgenodigd. De allochtone gemeenschap heeft er zelf het probleem van de volgmigratie, van de matrimoniale migratie, aangekaart. Het was precies de bedoeling van mijn beleid om daarrond te sensibiliseren. We moeten ertoe komen dat mensen van de tweede generatie zeggen dat ze zich Vlaming onder de Vlamingen voelen. Twee weken geleden ben ik in Gent gaan spreken voor Fedactio, een grote Turkse vereniging. Die mensen zeiden: “Wij zijn de tweede generatie. Onze ouders waren gericht op Turkije, wij zijn gericht op Vlaanderen. Hier ligt onze toekomst. Wij spreken Nederlands. Hier zijn we ons aan het inburgeren. Hier moeten onze kinderen een toekomst hebben.” Ik zeg altijd: een verdeeld verleden, een gedeelde toekomst. Met die attitude kom je ver, maar het is niet altijd gemakkelijk. Het is een zeer moeilijk beleid. Heel West-Europa worstelt met dit probleem: hoe kom je tot een geslaagde inburgering en een geslaagde integratie? Ik kan u zeggen dat ik in Marokko van de denktank die daarmee bezig is, te horen heb gekregen dat Marokkanen die naar hier komen zich moeten ‘inwortelen’. Ze pleiten voor een ‘enracinement’ in de nieuwe gemeenschap. Vaak worden termen gehanteerd of stellingen verkondigd waar wij misschien nog niet over zouden durven te praten of in de mond zouden durven te nemen.

Mijnheer Delva, ik neem uw vraag mee – ik heb nu beter begrepen wat u bedoelt – om na te gaan of we de expats op een betere manier informatie kunnen geven. We doen dat al op de speakers corners. Er was de voorstelling van de zeer goede brochure van professor Vuye met betrekking tot de taalgeschiedenis en de oorsprong daarvan, die voor de aanwezigen een openbaring was. Ze is ook vertaald in meerdere talen. Ze is een zeer goede en objectieve benadering van de situatie in dit land. Ik neem het die mensen absoluut niet kwalijk dat ze er niet mee vertrouwd zijn. We moeten misschien eens nagaan of we op dat vlak nog een tandje kunnen bijsteken. Ik wil dat gerust onderzoeken.

Ik ben geen pedagoog. Ik hoor positieve commentaren over immersie. Ik heb wel kennis genomen van het rapport van de Franstalige Inspectie Onderwijs, dat zeer negatief is voor het immersieonderwijs inzake resultaten op de algemene vakken. Pedagogen waarschuwen voor minder sterke leerlingen. Het is niet mijn rapport maar een rapport van de Franstalige Inspectie Onderwijs, die vastgesteld heeft dat, als je aan kinderen in een andere taal geschiedenis, aardrijkskunde, wiskunde enzovoort geeft, het tot slechtere resultaten leidt. Klopt dat of niet? Ik ben geen pedagoog. Ik weet alleen dat er serieuze discussies over worden gevoerd. Voor de rest kan ik uiteraard alleen maar toejuichen dat er in Brussel inspanningen worden gedaan om Franstalige kinderen ook Nederlands te laten leren. Ik hoop dat, wat ons betreft, de belangstelling voor het Frans even groot blijft, want ook op dat vlak is de situatie niet meer wat ze destijds was.

Mevrouw De Knop, ook u hebt niet geluisterd of niet begrepen wat ik bedoeld heb. Ik heb het helemaal niet gehad over taalbeleid door de gemeenten. Ik heb het gehad over het integratiebeleid door de gemeenten. We zijn bezig met de behandeling van het Integratiedecreet in de commissie Binnenlandse Zaken. Het geeft inzake integratie een regierol aan de lokale gemeenschap. Ik heb het dus niet gehad over het taalbeleid door gemeenten, maar over het integratiebeleid door de lokale besturen. Ik ben ervan overtuigd dat het goed is dat er verantwoordelijkheden gegeven worden, maar dat er ook autonomie moet gegeven worden. Ik denk dat deze schakel tot nu toe ontbrak in ons beleid. Inburgering is een zaak van de Vlaamse overheid en de nieuwkomer. We moeten veel meer inzetten op het integreren in het lokale leven.

Met de huidige maatregelen inzake speelpleinwerking zal de Russische moeder als nieuwkomer uiteraard nog Russisch met haar kind kunnen spreken. Het gaat over de taal in de speelpleinwerking. Het is een vorm van immersie en het is zeer goed dat die jonge kindjes in een omgeving zitten waar ze Nederlands spreken, leren, horen zodat ze op die manier ook heel snel kunnen integreren en kansen krijgen om werk te maken van hun toekomst.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: We gaan helemaal het debat over het immersieonderwijs niet voeren en ik ken het rapport van de Franstalige inspectie niet, maar ik wil toch even benadrukken dat het feit dat een aantal scholen en gemeentebesturen de stap willen zetten naar zo'n type onderwijs – los van de kwaliteit –, toch wel te waarderen is. Ik denk dat we die waardering ook soms moeten uitspreken. Het is een stap die twintig jaar geleden ondenkbaar was. Ik weet ook wel dat immersie voor- en nadelen heeft, maar het is toch een serieuze stap.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■